

Zatímco mistr učil paní královnu tancovat, v mravenčím městě probíhaly horečnaté přípravy na ples. Chůvy, ty musely krmit věčně hladové larvičky, ale mravenčí dělnice pilně uklízely veškeré nepořádky a také zdobily budoucí taneční sál. Pozvání přijali i tři princové z okolních mravenišť.

Nastal očekávaný den. Sál se naplnil domáčími i zahraničními hosty a slavnostní ples byl zahájen. Královna se náramně dobře bavila, ale jen do chvíle, kdy jí princové vyslovili při tanci poklonu. Princ Brebta ze severního mraveniště pravil: „Kráaaloovno, vyyy krásně vooooníte!“ Princ Ješita ze západního města ji vychvaloval: „Ó, jak krásně tančíte a jak Vám to sluší!“ a princ od jihu, jménem Udata, jí při tanci pošeptal: „Jak rád bych pro Vás, královno, něco velkého udělal!“

Královna zvažněla a odešla do své komnaty, aby mohla nerušeně přemýšlet. „Který z nich je upřímný a kdo třeba lže? A co vlastně mají v úmyslu?“

Nad celou slavností dozíral pan vrchní komorník. Ten brzy zjistil, že královna opustila sál. Proto spěchal neprodleně do její komnaty. Chtěl zjistit, nechybí-li jí něco. Pověděla mu, co se přihodilo. „Víte, kdybych je uchopila oběma tykadly, dokázala bych zjistit, jestli mluví pravdu nebo ne, ale já bych potřebovala vědět, co mají asi tak za lubem,“ svěřila mu svoje starosti. Pan komorník schoval na chvíli svou hlavičku do tykadel a usilovně zapřemýšlel. Pak se do ní, tedy do své hlavy, jednou z předních nožiček vítězoslavně praštil. Privil: „Ať si ráčí Vaše Veličenstvo chvíli odpočinout, hned to zařídím.“ Vrátil se do tanečního sálu a vyhlásil přestávku. Milé prince pozval ke stolu a nechal jim podávat ta nejvybranější jídla a pití. Ti jedli a pili, co hrdlo ráčilo i neráčilo. Když už byli patřičně znaveni, vyzval je pan vrchní komorník, aby pěkně jeden po druhém odpověděli na otázku,

co by podnikali, kdyby si je královna vybrala. Princ Brebta cosi blekotal o tom, že by se tu rád usadil a měl se tu dobře.

Princ Ješita s úsměvem prohlásil: „Usadím se tu, škyt, postupně sem natáhnu svoje mravence, škyt, z východního města a nakonec se zmocníme, škyt, i tady toho mraveniště.“ Poté mu vysílením klesla hlava na stůl.

Princ Udata se dlouho neměl k odpovědi, ale po domluvě přeci jen začal: „Naše mravenčí město na jihu je, řekl bych, blízko Vašeho. Mohu mezi nimi vybudovat stezku, krásnou dlouhou pěšinu, která bude obě mraveniště spojovat. Tak se z nás stane bezva velkoměsto. Škyt.“

Královský písař všechno zapsal a vrchní komorník utíkal do královské komnaty.

Královna se podivila, jak to, že byli princové najednou tak sdílní.

„To je jednoduché,“ pravil vrchní komorník a pokračoval: „Máme přece medovici, lahodný a zázračný nápoj. Po něm mravenci musí nejen mluvit pravdu, ale odhalí pěkně bez obalu, co mají na srdci!“

Kterého z princů si královna vybrala, ani nemusíme hádat. No, a Brebta s Ješitou byli i se svými doprovody odesláni tam, odkud přišli.

